

hold. Endelig bør Overenskomsten ogsaa være indgaaet paa længere Tid; thi en Overenskomst om Dagarbejde og lignende forbigaaende Tjenester regnes hverken efter Lovgivningen eller efter den almindelige Opfattelse for hørende til privat Tjenesteforhold. I den Henseende indeholder Lyendelovens § 10 en Regel, som det foreslaas at paaberaabe sig i Lovforlaget, hvilken Regel gaar ud paa, at en Overenskomst om Tjeneste for kortere Tid end 1 Maaned, uden at Forlængelse, naar Opsigelse undlades, skal indtræde, henregnes ikke til Lyendekontrakter. Naar Forlængelse altsaa ikke skal indtræde, saafremt Opsigelse undlades, skal Overenskomsten være sluttet mindst paa en Maaned; men dersom det derimod forudsættes, at der skal ske Opsigelse, udtræves dette ikke; det ligger jo da ogsaa i Forholdets Natur, at Overenskomsten har en mere blivende Karakter. Med disse Endringer har Udvalget kunnet enes om Lovens Indhold; det er derhos enigt om at finde det beklageligt, at der i dette Forhold er opstaaet en saadan Tvivl og en saa forskjellig Opfattelse, som Tilfældet er, og ligeledes har det kunnet være enigt om, at den Maade, hvorpaa man fra forskjellige Sider har opfattet dette Forhold og har anvendt Valglovens § 3, er urigtig. Udvalget er enigt om, at det ikke er rigtigt at udelukke de saakaldte Gaardbestyrere, hvorved ikke blot fortaas egentlige Gaardbestyrere, men overhovedet alle dem, som leve hos deres nære Slægtninge, uden at have indgaaet nogen Overenskomst om Tjenesteforhold med dem. Udvalget er enigt om at finde det urigtigt, at disse ere udelukkede fra Valgret, og kan ikke billige den Opfattelse, som har ledet forskjellige Kommuneraad til at udelukke disse Personer. Saavidt er Udvalget altsaa enigt; men derimod er der et Punkt, hvori Udvalget ikke har kunnet blive enigt. Sex Medlemmer af Udvalget finde det rigtigt, at en Lov af det Indhold, hvorom Udvalget er enigt, udkommer; men eet Medlem, det ærede Medlem for Ribeenhavn's 1ste Valgkreds (Nimestad), anser det derimod ikke for rigtigt, at dette Forhold gjøres til Gjenstand for en Lov. Denne Anskuelse støtter dette Mindretal for det Første paa, at det skulde ligge udenfor den almindelige Lovgivningsmagts Kompetence at give en Bestemmelse, som fortolker en Grundlovsparagraf, og som altsaa vil være en authentisk Fortolkning af Grundloven. Dernæst finder Mindretallet det overhovedet urigtigt, at man, naar Tvivl opstaar om Anvendelsen af en Lovbestemmelse, vil gjøre dette til Gjenstand for en ny Lov, idet Afgjørelsen i saa Henseende efter Mindretallets Mening rettest henhører under Domstolene. Mindretallet mener derfor, det vil være ønskeligt, at Sagen kommer til Højesterets Afgjørelse, og at man bør indskrænke sig til at lette de Paagjældende Udgangen dertil. Disse to Betragtninger kan Flertallet imidlertid ikke dele. De 6 Medlemmer af Udvalget, som udgjøre Flertallet,

maa være imod begge disse Betragtninger, men kun de 4 Medlemmer af dette Flertal ere blevne enige om en fælles Udtalelse imod de Anskuelser, der ere fremsatte af det ærede Mindretal. Disse 4 Medlemmer kunne ikke erkende det for urigtigt, at der ved Lov gives saadanne authentiske Fortolkninger af Grundloven, efter som denne selv paa flere Steder forudsætter, at særlige Love ere nødvendige til dens Fortolkning, og efter som det overhovedet er nødvendigt, at Lovgivningsmagten gaar ud fra Fortaaelser og Fortolkninger af Grundloven, naar den skal anvende dennes Bestemmelser. Fremdeles er selve den grundlovgivende Rigsforsamling, der jo maa antages at have haft en rigtig Opfattelse af Forholdet mellem den grundlovgivende og den lovgivende Magt, samt overhovedet af hele Grundlovens Mand og Mening, foregaaet med et Exempel i saa Henseende netop i Valgloven. Det maa saaledes erindres, at det i Valglovens § 2 hedder: „Ingen kan anses som Ubergttet; der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“. Denne Bestemmelse indeholder en ligefrem Fortolkning af Grundlovens Ord: „ubergttet“ hvilket ogsaa er gjentaget i Valglovens § 1, og den kan ikke have nogen som helst anden Mening, end at give en authentisk Fortolkning af Grundloven. Naar der i Valglovens § 1 staar: „Valgret til Folkethinget tilkommer med de i de følgende Paragrafer indeholdte Indskrænkninger enhver ubergttet Mand, som har Indfødsret, naar han har fyldt sit 30te Aar“, og naar der derefter i § 2 tilføjes: „Ingen kan anses som Ubergttet, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“, er det tydeligt, at der ikke vilde være nogen som helst Marsag til at tilføje denne Bestemmelse, dersom man ikke vilde give en authentisk Fortolkning. Det kan nemlig ikke være Meningen dermed at ville fremhæve, at den, som er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, særlig skulde betragtes som Ubergttet, men at muligvis ogsaa Andre skulde kunne betragtes saaledes, thi der kunde neppe være Tale om, at Noget kunde anses som Ubergttet, der ved Dom var funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Meningen kan kun have været at give en authentisk Fortolkning af Grundlovens Udtryk: „ubergttet“. Valgloven har dernæst i § 5 og fremdeles ved Bestemmelserne om Valglisternes Affattelse og Tydelse gjort baade en Udvielse og en Indskrænkning i den Valgret, der tilkommer de Personer, som ifølge Grundlovens og ligeledes ifølge Valglovens egne Bestemmelser ellers have Valgret. Der kan saaledes meget vel indtræffe det Tilfælde, at en Mand, som har begaaet en vanærende Handling, kommer til at udøve sin Valgret, naar han staar paa Valglisten, fordi hans Dom først falder, efter at den er affattet. Ligeledes kan det tænkes, at en Mand, som er